

Forfatter: Engelstoft, Laurits

Titel: BREV TIL: Thorlacius, Børge Riisbrigh FRA: Engelstoft, Laurits (1813-03-31)

Citation: Engelstoft, Laurits: "BREV TIL: Thorlacius, Børge Riisbrigh FRA: Engelstoft, Laurits (1813-03-31)", i *Udvalg af Laurids Engelstofts Skrifter (3. bind)*, Samfundet til den danske Litteraturs Fremme, s. 324. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002091242-003-shoot-L0020912420030034.pdf> (tilgået 09. juli 2024)

Anvendt udgave: Udvalg af Laurids Engelstofts Skrifter (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til professor Thorlacius.

Kjøbenhavn, den 31. Marts 1813.

Min Thorlacius!

I Aaret 1809 havde vi begyndt en stadig Brevvexel, som skulde være et Vehikel for alle Slags Meddelelser. Jeg giemmer endnu som en Helligdom de Breve, jeg da fik fra Dig. Omstændighederne, især vore mange andre Forretninger, afbrøde den. Jeg ønsker, at den maatte fornyes. Dette Ønske bestyrkes hos mig ved Læsningen af Joh. Müllers, Gleims o. fl. ædle Mænds Brevvexlinger, som jeg siden har læst. Jeg føler Trang til at have En, hvem jeg kan meddele mine Tanker; til at have En, som vil meddele mig sine. Slig gjensidig Meddelelse mellem Venner, som tillige ere dannede og ædle Mænd, betragter jeg som et vedvarende aandeligt Giestebud. Endog af Oldtidens Levninger læser jeg intet hellere end Breve. Som en varm Elsker af Historien attraaer jeg ogsaa, at Venners Breve til hinanden maatte — hvortil de allermeest ere skikkede — blive et Depôt for vigtige og interessante Bidrag til Kundskab om Begivenheder, Mennesker og Ting i Brevskrivernes Tidsaldr.

s. 325Lad os da, min Ven, begynde en regelmæssig og uafbrudt Meddelelse ved Breve. Lad os fortælle hinanden Alt, hvad der kan have nogen Interesse, ligesom Enhvers Stilling og Erfaring giver ham Leilighed til at vide og erfare saadant; lad os meddele hinanden vore Tanker og Domme om hvad der skeer under vore Øine, om hvad vi læse eller støde paa fra enhver Tidsalder. Lad vor Brevvexling især angaae Dagens offentlige Anliggender, Gienstande, som vi i vor Embedsstilling have fortrinlig Leilighed til at kiende og bedømme, vore litterære Sysler, vor Lecture og videnskabelige Sager. Vore Breve maae blive testes et nostræ amicitiae et temporum. Ingen maa vide Noget deraf. Enhver skal samle de Breve, han faaer fra den Anden, omhyggeligen i en særskilt Pakke, og sørge for, at den forsegleet leveres ham tilbage, ifald han skulde blive den Længstlevende. Den, som overlever den Anden, skal gjøre et saadant Udvalg af Brevene og deres Indhold, og lade det trykke, som kan være et offentligt Minde om det fælles Venskab og tillige et Efterverdenen kiært og nyttigt Bidrag til Kundskab om den Tidsalder, hvori vi levede, og især om Begivenheder, Personer, Ting og herskende Ideer i vort Fædreland. Vor Discretion er gjensidigen ligesaa ubrødelig som vor Oprigtighed uden Grændse. Alle vore Meningsyttringer, alle vore Meddelelser ere for Tiden alene for os selv. Den Længstlevende kan i sin Tid see, hvad deraf kan gavne Efterverdenen og hædre os. Vor forrige Brevvexel var paa Latin: Enhver af os har liden Tid tilovers fra Pligtarbejder. Lad os da helst bruge vort Modersmaal. I dette afpræger sig ogsaa vort Jeg bedst. Dette behøver dog ikke at være et absolut Forbud. Sagtens vil ogsaa stundum en og anden latinsk Floskel indsnige sig. Eh bien! De Lærde kan jo nu eengang ikke lade al Pedanterie s. 326fare, og det skulde gjøre mig ondt, om Efterverdenen ikke skulde finde noget lærdt Pedanterie i vore Breve; det vilde kun bevise, at vi vare altfor meget au niveau med hominum vulgus.

Af medfølgende vil Du see, at jeg aldrig saasnt har gjort mit Forslag, før jeg begynder at udføre det. Paa Dig vil det komme an, om Du skiøtter om mere af denne Kost.

Mig synes, at vor Aftale kunde være, hver at skrive den Anden til eengang ugentlig, ham dog uformeent at skrive oftere; at Dagen, Brevenes Længde og Korthed etc. maa aldeles beroe paa Omstændighederne. Med Redactionen vil vi ei opholde os; Enhver skriver currente calamo, og det er ligegyldigt, i hvad Orden etc. det Ene eller det Andet fortælles eller meddeles; kun res. Alt hvad Interessant der falder mig ind, hørte det endog ikke egentlig til Tid og Sted, giver jeg Plads i mine Breve; gjør Du ligesaa.

Til en saadan Brevvexling at underholde vidste jeg Ingen mere skikkede end Dig og mig. Thi vi forene Alt, hvad dertil er væsentligt: gammelt Venskab, beslægtede Studier, beslægtet Embedsvei, harmonerende Character, gjensidig Trang til Meddelelse.

Totus tuus
Engelstoft.